

MIKÄ ON LUOKKATAISTELUA

EPAILEMÄTTÄ jo kaukainen menneisyys on sulkenut itseensä kamppailua olemassaolemisen puolesta kahden luokan välillä. Yksityisomaisuuskäsitteen vakiintuminen, on vakiinnuttanut myöskin taistelun vallasta; omaisuuksien hoitamisesta. Ihmiskunnan varhaisempi elämä on ehdottomasti aikakirjoihin merkitsemättä jättänyt ja muassaan unholaan vienyt ehkäpä hurjan epätoivoisiakin taisteluita, omistavan ja omistamattoman luokan välillä. Joskaan luokkien väliset taistelut eivät aina olekaan olleet taistelua vallasta, eipä edes työvoiman ostosta ja myynnistäkään, niin kuitenkin taisteluiden pohjana ehdottomasti on luokkien välinen sovittamaton ristiriita.

Ei vanhanajan orjayhteiskuntien—esim. Egyptissä, Roomassa, Espaniassa, tai muualla—orjaka-pinoissa ollut kysymystä orjain valtaan noususta, tuskinpa siedettävämpien olosuhteiden saavuttamisestakaan. Oli vaan kysymys orjaisännistölle kostaminen ja heidän vapautuminen. Heikentää ja ehkäpä tuhotakkin orjaisäntien valta ja saada siten tilaisuuden paeta, joko syntymäseudulleen tai muualle. Kuitenkin orjien kapinat, taistelut, olivat sen ajan luokkataistelua.

Taistelua kahden luokan välillä olemassaolemisen puolesta. Luonnollisesti orjayhteiskunnissakin n. k. vapautetut, ammattia harjoittavat ja yhdistyksissä toimivat vapaat orjat—työläiset—kapinoivat palkan y. m. puolesta, turvatakseen itseään ja etujaan paikallisestikin.

Nykyaikaisen Luokkataistelun Pääperusteet.

Vasta myöhemmin, keskiajan käsiteollisuuden ja uuden koneteollisuusajan luokkien välinen taistelu alkoi tähtäämään ja kärjistymään, työvoiman oston ja myynnin välisiin sovittamattomiin suhteisiin. Osuudesta tuotannossa tinkiminen tuli pääjärjestykseen. Koko tuotannon valtaaminen työläisten haltuun on luokkataistelun viimeisin ilmenemismuoto ja siksi vielä työläisten keskuudessa vähemmän tunnettu. Nykyisin n. k. ammatittain järjestyneet ovat vielä ehdottomasti osuudesta tuotannossa tinkimisen kannalla. Teollisuuksittain järjestyneet sitävastoin ovat koko tuotannon valtaamisen kannalla. Näissä merkeissä luokkataistelun ydin pääasiallisesti liikkuu. Siihen *Luokkataistelukilven* suojaan kylläkin lukeutuu tavattoman paljon kaikenlaista rikkamaa ja siitähän sitä oli aikomus jotain sanoakin.

Luokkataistelulla Keinoteleminen.

Tuskimpa minkään muun kansallisuuden—Amerikkassa—keskuudessa onkaan tavattavissa niin paljon roskaa ja rikkamaa, jota käytetään luokkataistelun patenteerattuna leimasimena kuin on suomalaisilla. Suomalaisen suomalaisina pysyt-

teleminen ja kansallisten huvitilaisuuksien etsiminen ja kaipaaminen, on osaltaan vaikuttamassa, että samoilla kärryillä on kirkkoon ja kaupunkiin kulkijat. Toisaalta taasen joukkojen liikehtiminen tempaa mukaansa kaikenlaisia aineksia. Oikeammin työläisten liikehtinessä, joukkotoimintaa muodostellessa, tunkeutuu mukaan —“palvelustaan antamaan”—aineksia, joilla ei ole omaperäistä kokemusta luokkataistelusta ensinkään. Tällaisten hyvänpäivänlasten, palvelustaan antamaan tulleitten takia työväenliike, siis luokkataistelu, on kärsinyt kansallisesti ja kansainvälisesti. Siitä puhuu meille kokemuksen katkera kieli. Ja työväenliike tulee edelleenkin kärsimään, sikäli kun niitä, vieraita aineksia, mukana suvaitaan.

Ei sillä hyvä, että tällaiset työväenluokalle vieraat ainekset, vaikutusvaltaa saadessaan, puoskaroivat työväenliikettä puoleen ja toiseen, mutta ne velhoavat työläiset yksilöllisyyden ansaan: kasvattavat joukkoihin suurmiesihanteen ja kunnioituksen. Tässä on hyvänä esimerkkinä taaskin meidän amerikkalais-suomalainen työväenliike. Melkein sukupuuttoon maan alle menneet sos. demokraatit ja nykyisin kommunisti—farmers—labor party (!)laiset, elleivät ole löytäneet suurmiestä keskuudestaan ovat he lainanneet sellaisen rustingin muilta kansallisuuksilta. Ja nyt sitte tällaisella uskotetulla suuruudella on niin horjumaton luotto, että jos hän vakuuttaa hänestään ulostuvat opeukset kuulostavan miellyttävälle, niin se uskotaan. Juostaan päänsä vaikka seinään, jos vaan johtajat, suurmiehet kehottavat.

Mitä tulee Amerikan suomalaisten työläisten parlamentaariseen luokkataisteluun, niin siinä suhteessa emme saa langettaa vallan ankaraa tuomiota. Ilmenehän sitä sellaista vielä kehittyneimpienkin kansojen keskuudessa ja varsinkin teollisesti takapajuisissa maissa. Useammat meidän parlamentaarikoista kylläkin myöntävät, ei oltavan puhtaalla luokkataistelun pohjalla silloin, kun pyritään parlamenttiin, mutta — mutta — isän housut sopinee kai pojallekin, kun ne ovat sopineet isällekin, on heidän näkökantansa.

Tällaisten “työväenliikkeen holhoojien” vaikutusvalta on painanut leimansa puhumisen ja painetun sanan kautta siksi tuntuvasti, että siitä näyttää olevan vaikea vapautua. Suomalaisen n. k. työväen lehdissä—kommunistien—annetaan kunnioitettava etutila jonkun raihnaisen ajanhampaan kulluttaman ylioppilaan “ensimmäinen kaupungissa käyntini” kirjotuksille, jonka kaltaisissa ei ole hajuakaan luokkien välisestä taistelusta. Jokunen voinee puolustaa, että onhan niissä suomenkielen oikokirjoituksen näyte. Mahdollisesti niinkin, mutta luokkataistelun hyödyn kannalta katsoen ne jäävät nollan arvoiseksi. “Kirjallisuustotteita” pusketaan ulos oikein hartiavoimalla. Lisäksi

hankitaan myytäväksi ja kirjastoihin luettavaksi kaikenlaista lahtarikirjailijoiden roskaa, aina Suomesta saakka. Ja kaikki tällainen tapahtuu luokkataistelun nimellä; kilven suojissa.

Sitten näytellään, soitetaan, lauletaan, voimistellaan, tanssitaan y. m. luokkataistelun merkeissä. No, sekin menee mukiin silloin kuin mukanaolevat kotoiset voimat sitä harrastavat omaksi huvikseen ja kartuttaakseen luokkataistelun yhteydessä tarvittavia rahoja. Kuitenkin näyttelemisen, soitamisen, laulamisen—yleensä huvipuoli—pitäisi tapahtua tarkan valinnan ja harkinnan kautta. Eikä mitä sattuu. Anteeksiantamatonta kuitenkin on yksilöiden omaan pussiinsa keinottelun puustaus. Sitäkin kuitenkin on tapahtunut ja tapahtuu luokkataistelun nimessä.

Haali-luokkataistelu on pesiytynyt meidän suomalaisten keskuuteen yhtä itsepäisesti kuin synti. Useammilla paikkakunnilla suomalaiset työläiset ovat antautuneet koronkiskurien ja muitten "apuaan antavien" verotettaviksi, niin perinpohjin, että varsinainen kysymys: luokkataistelu jää kokonaan sivuseikaksi. Sen sijaan koko toimintatarmo on kiinnitettävä haalivelan korkojen, näyttelijäin, laulajain y. m. palkan maksoihin.

Todellinen Luokkataistelu.

Ollaksemme suvaitsevaisia ja myöntäväisiä sanomalla, että kaikki edellämainitut seikat ovat osavälttämättömyys — luokkataistelusta. Kuitenkin meidän tulee selviöksi saada se seikka, että varsinainen luokkataistelu tapahtuu tuotannon valtaamistarkoituksessa. Oikeastaan tuotannon kokonaan valtaamistarkoitus onkin luonteeltaan jo vallankumouksellista luokkataistelua. Osuudesta tuotannossa taistelemisen—lakkotaistelu—on kylläkin luokkataistelua lievemmässä muodossa ja niihin puitteisiin luokkataistelu tänäpäivänä pääasiallisesti sisältyykin. Lakkoliike kylläkin voi olla—kuten onkin teollisuusunionismin—luonteeltaan vallankumoukseen, tuotannon kokonaisuudessaan valtaamiseen tähtäävää. Tosin lakkoliike, vaikka taistellaankin vaan tuotannon osuudesta, voi olla joskus hurjaakin, katkeran veristäkin, mutta harvoin saa vallankumouksellisen luonteen. Aika sopimuksista vapaa lakko, työn lopettaminen ja vieläpä lakko työmaallakin on luokkataistelun yksi kristalloituneimpia muotoja. Työläiset taloudellista voimaansa käyttämällä voivat sisällyttää vaatimuksiinsa muutakin ei vain joitakin pikkuparannuksia ja ajaa vaatimuksensa voitokkaaseen loppuun. Luokkien välinen taistelu luontuu riistosta ja riisto perustuu maksamattomalle työlle. Siis riisto kun kerran tapahtuu työmaalla, niin johdonmukaisesti siellä tapahtuu, ainakin tulisi tapahtua, myöskin luokkataisteluin. Ja siksi lakoilevat työläiset, työmaalakkolaiset ja lakkovahdit ovat luokkataistelun varsinaisia rintamamiehiä—naisia, joihin riistäjäluokan vihan vasamat aina ensimmäisenä iskevät.

On myöskin esim. puhevapaustaistelu, lakkojen

avustaminen y. m. joissa pohjalla useinkin heijastaa luokkaeroavaisuuksien ristiriita, mutta sellaisiin taisteluihin voi ja useinkin lyöttäytyy muitakin ei vain puhtaasti työläisiä. Sama on suhde yhteiskunnallisen hallintavallan tavoittelussa. Oikeammin työläisten yhteiskunnallisesta vallankumouksesta, siis siinä muodossa luokkataistelusta puhua, emme tiedä vielä juuri mitään; sellaista kun ei ole vielä ollut, eikä tapahtunut. Varma asia vaan on se, että milloin hyvänsä työläiset heittäytyvät taisteluun vallatakseen tuotannon ja jakolaitokset, niin siihen liittyisi muitakin aineksia, ei vain puhtaasti proletarisia. Valtauksen onnistumisen jälkeen, ellei työläiset olisi kyllin voimakkaita ja järjestyneitä, niin voittoa jakamaan saapuneet "muut ainekset" korjaisivat koko sadon. Siitäkin puhuu kokemuskieli.

Lopuksi: luokkataistelu on sotaa, sotaa käydessä kylläkin tarvitaan muitakin ei vain rintamamiehiä. Nykyiset hallitukset kiireellä tehostavat sotatarvetuotantoa, valmistuneisuus rintaman takana, rauhankin aikana, puhumattakaan miesten harjottamisesta. Työläisten velvollisuus, omaetuvollisuus, on tehostaa luokkataistelua ja niitä välineitä jotka sitä selventävät. Tehostaa kaikkialla ja lakkaamatta. Ja ennenkaikkea: samaten kuin saalistajat harjotuttavat sotilaitaan, opettamalla oikean liikkeen oikealla aikaa, tulee työläisten myöskin toinen toisilleen, opettaa oikea menettely oikealla aikaa. Osata perääntyä ja hyökätä milloin sellainen on eduksi. Ennen kaikkea hyökätä vihollisen heikompaan kohtaan. Hyökätä saalistajain voittoiluun käsiksi; se on tehostaa luokkataistelua tuotannossa.

—Ager.